

De var en Fødselsdagsgave fra hendes Søsken-
de, som hvert Øjeblik kunde spørge om dem; og de
var desuden de fineste, mest dameagtige Hand-
sker, hun endnu havde ejt, hvad der ligeledes
gjorde dem til lidt af et Klenodie for hende. Det
havde da ogsaa været en utilgivelig Letsindighed af
hende at bruge dem første Gang til en almin-
delig Skovfest; og at hun var nødt til at tilstaa
for sig selv, at det var Udsigten til at træffe
sammen med den fremmede Københavner, der
havde forledt hende til denne Forfængelighed, —
det var især det, der græmmede og ydmygede
hende.

Hun var da heller ikke saa saare bleven ene
med Per et Øjeblik, før hun busede ud med sit
Forlangende.

Per saae lidt paa hende. Han havde haft til
Hensigt at udbede sig Tilladelse til at beholde
det betroede som en Erindring, men han kunde
ikke faa det sagt. Hun saae nu ogsaa saa alvor-
lig ud. Og — som han før havde mærket det —
der var noget over hende, der fik alle Galanterier
til at slaa Klik paa Tungen.

Saa bukkede han tavs og gik bort for at
hente Handskerne i sin Stue, hvor han omhyg-
gelig havde forvaret dem i sin Kuffert.

Da han kom tilbage og endnu fandt hende
ene — Hofjægermesterinden havde straks efter
Frokosten gjort sig usynlig — tillod han sig at